

KRISTI FÖRKLARINGS ORTODOXA KYRKA

Birger Jarlsgatan 98, Box 19 027, 104 32-Stockholm, tel. 08-15 63 16

oktober 2006 – januari 2007

Predikan:

***Om skandal och
bön för världen***

Helgedom:

***Reliker som
förvaras i vår
kyrka***

***Historien om den
gamla
och nya
Deesisikonen***

**Nyheter från
stiftet**

**Nyheter från
prosteriet:
*75-årsjubileum
för hl. Nikolajs
församling i Oslo***

Vårt liv

**Nya böcker:
*Katarinaklostret
vid Moseberg i
Sinai***

Kristi Födelse, ikon från 1400- talet.

**”Ära vare Gud i höjden och frid på jorden
bland människor, till vilka
Han har behag!” (Luk. 2:14)**

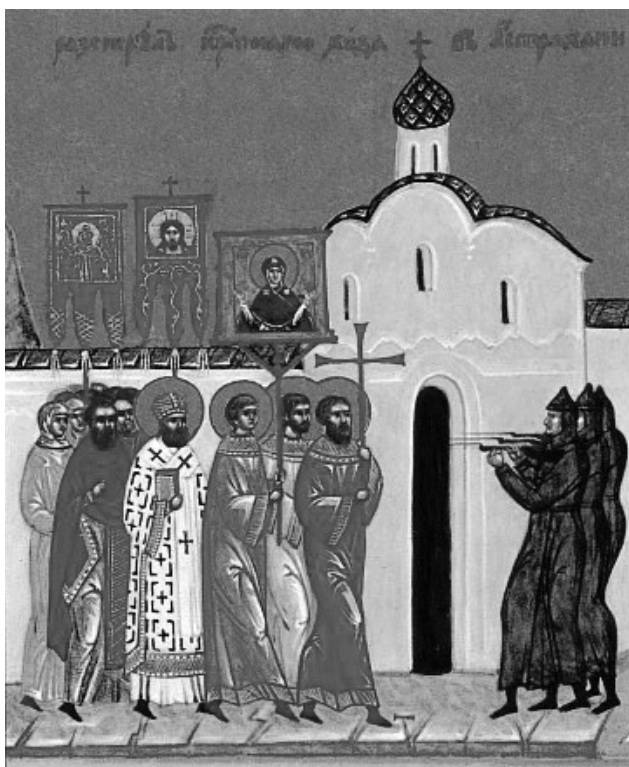

Kristi Förklarings ortodoxa församling grundades år 1617. Församlingen ingår i det Ryska Ortodoxa Ärkestiftet i Västeuropa, vars administrativa centrum, Ärkebiskop, Stiftsstyrelse och Teologiska institut Saint-Serge finns i Paris. Sedan år 1931 är stiftet upptaget i det Ekumeniska Patriarkatet i Konstantinopel.

Nuvarande Kristi Förklarings ortodoxa kyrka invigdes år 1907 och är förklarad för byggnadsminne.

Ryska Ortodoxa Kyrkan - Kristi Förklarings ortodoxa församling är ett i Sverige registrerat trossamfund. Se vår hemsida www.ryskaortodoxakyrkan.se

Kristi Förklarings ortodoxa kyrkas församlingsblad sänds gratis till församlingens medlemmar, vilka erlagt församlingsavgiften 1000:-/år. Övriga som önskar få församlingsbladet bidrar till kostnaderna genom insättning på församlingens postgiro -6.

*Beskjutning av en korsprocession i Astrachan.
Modern ikon*

Om skandal och bön för världen

Den 8 oktober börjas i Kulturhuset, ett av huvudstadens kulturella centra en utställning med det pretentiösa namnet "Uppenbarelse". Det rör sig om en internationell fotoutställning som ingår i ett brett program VIPS (Video och fotografi i Stockholm) som anordnas av det israeliska konstmuseet i Jerusalem. Den omfattar verk av ett sextiotal framstående fotografer från 1900-talet fram till våra dagar och har som mål att med fotografier visa Kristi personlighet, enligt utställningsbroschyren "den mest avbildade personen i världshistorien".

Varför det i utställningen förekommer smaklösa och till och med pornografiska bilder kan vi inte förklara, och det är heller inte vår sak och vårt ansvar. Det sägs att det är de fritänkande konstnärernas syn på saken, helt acceptabel i ett samhälle med demokratiska värderingar. Kanske det. Men det är synd ändå när fritänkande konstnärer

så ofta nuförtiden accepterar att spela narrens roll i samhället...

Det är inte ägnat att förvåna att även utställningens resultat är misslyckat och absurt likasom dess ändamål. Misslyckandet är per definition förutsägbart. På samma sätt som lösningen av t ex kvantfysikens problem inte är moralteologins ämne och mål befinner sig människan långt ifrån den Heliga traditionen, tron och kyrkan och är på sin fallna natur inte i stånd att fundera över Gudamänniskan. Följderna av dylika försök kan inte bli annat än oacceptabla från troende människors synpunkt, och ofta slutar det hela med om inte uppsåtlig så i vart fall ofrivillig hädelse. I detta avseende är utställningen i Kulturhuset inte det första och inte heller det sista fallet. På marknaden av "originella idéer" säljs fortfarande framgångsrikt "Da Vincikoden", på pressens sidor har nyligen diskuterats det s.k. "Judasevangeliet" (detta trots att Judas inte hade tid att skriva ens ett

ord, eftersom han genast hängde sig, och medan han ännu befann sig bland apostlarna pågick än evangeliernas händelser och läran traderades muntligen!)

Det har funnits och kommer att finnas ännu många utställningar, filmer och böcker i vilka "denna världen" i sin otro med hjälp av intellektuella spekulationer krossa det urgamla komplexet av ateism. Ännu många gånger när icke-kyrkliga personer kommer att framträda i kyrkliga frågor kommer deras frivilliga och ofrivilliga fel att tjäna ett medvetet eller undermedvetet bedrägeri. Evangeliets ord kommer att uppfyllas: "Må den som är orättfärdig forfara att öva sin orättfärdighet och den som är oren att orena sig. Så och den som är rättfärdig, han forfare att öva sin rättfärdighet, och den som är helig att helga sig" (Uppenb. 22 :11).

Det som upprör oss mest är frågan *hur* vi troende och kyrkliga kristna reagerar. Detta är viktigt eftersom just framgången för de hädiska tilltagen beror på våra felaktiga reaktioner i det omgivande samhället. Detta vill vi naturligtvis inte bidra till.

Och nu, med konkret anledning av utställningen i Kulturhuset, förbereds aktioner på initiativ av en grupp ortodoxa kristna. Den 8 oktober skall ordnas en demonstration utanför utställningslokalen. Eftersom denna text skrivs före detta kan jag ju inte säga hur denna demonstration kommer att ta sig uttryck. Det står klart först när församlingsbladet är färdigt. Men vi har redan nu anledning att diskutera denna fråga. Jag hoppas verkligen att allt kommer att vara *moget* och *klokt* genomtänkt, helt på ett kristligt sätt.

Moget, klokt och kristligt betyder: för det första att deltagarna tänker på att de inte kommer att demonstrera inför sina egna utan inför främmande som kommer att uppfatta allt från sin egen ståndpunkt. Dessa personer har ingen ortodox bakgrund och är inte alls beredda att förstå de ortodoxa symbolerna och uttrycksmedlen. Därför skulle det inte bara vara opassande utan även ytterst skadligt att i Stockholms centrum uppträda med ikoner och ortodoxa hymner och böner som ett uttryck för protest. Då skulle det

finnas risk att de som har dristat sig att vanhelga bilden av Frälsaren skulle göra det ytterligare en gång! Och kan vi verkligen protestera med hjälp av våra heliga ting?

För det andra, att handla *moget, klokt och kristligt* betyder: att inte försöka predika tro i form av en protest, och detta till och med för vem som helst som inte vill höra det. I detta avseende, om det skall finnas plakat så bör texten vara mycket väl genomtänkt. Varjehanda dogmatisk och moralistisk formulering kommer ovillkorligen endast att framkalla obehag, oförstående och irritation hos främmande personer. Ingen kommer att omvända eller ångra sig på så sätt. En människa som är hemfallen åt världslig stolthet är vanligtvis benägen att förakta varje slags förmaningar, i synnerhet om de kommer i form av protester. Till syvende och sist kommer man att beteckna oss som religiösa fundamentalister. I världen av idag kommer därefter inledande av varje dialog att bli omöjlig, vilket betyder att vårt vittnesbörd varit fullständigt resultatlöst.

För det tredje: betyder *moget, klokt och kristligt* att inte visa sin vrede för omvärlden, inte fäkta med knytnävarna, inte skrika, inte tappa fattningen, inte skrämmas. Detta är inget som jag har tänkt ut, jag såg för några år sedan sådana reaktioner hos kristna under en demonstration i ett ortodox land. Orsaken spelar här ingen roll. Polisen kom för att lugna ned dem. Herren har ju befallt oss att vara fridsstiftare, inte bara det, han har lagt in det i Saligprisningarna (se Matt. 5:9). Med ett ord, att göra skandal är inte i kristlig anda.

Men vad betyder överhuvudtaget skandal och att göra skandal? Jo att bli indignerad och till och med mer än så: att vara färdig att svara dem som gör skandal sammanledes eller med en än större skandal. Med andra ord - att besvara ont med ont, aggression med aggression. Som tydliga exempel på personer som gjort skandal i religiösa sammanhang kan tjäna islamisterna förra året, när det i danska media dök upp en karikatyr av Muhammed, och påven när han framförde kritik mot islam. Då brändes danska fanor och bilder av påven.

Men må så vara, det framstår ändå inte lämpligt för kristna att göra skandal. Herren har befallt oss något annat: att älska våra fiender, välsigna dem som förbannar oss, be för dem som gör oss illa (se Matt. 5:44) Vad som är möjligt med Guds hjälp visar oss martyrerna som bad för sina plågare och kände medlidande med dem som förtalade dem .

I själva verket är det så att det är typiskt för det fallna människosläktet att göra skandal. Den första i världen var förfädernas syndafall, genom vilket "ännu i denna stund hela skapelsen samfällt suckar och våndas" (Rom. 8:22).

Den andra skandalen i historien det är Korset ”som för judarna är en stötesten (gr. skandalon) och för hedningarna en dårskap” (1 Kor.1:23). På det korsfäste Kristus inte Sin gudomliga Person, utan världens ondskas vilken Han tog på Sig och visade den därigenom dess egna svaghet. Och när

världen såg detta, skandaliserade världen *sig själv*.

Därefter kan vi se att ingen kan vanhelga eller kränka Gud. Det har visat sig att världen vanhelgar och kränker sig själv, då den ser sina egna onda handlingar korsfästa, liksom i en förfärande spegel. Men dessutom ser vi bortom Korset Guds gränslösa nåd och godhet. Och vi känner ingen skandal utan *medlidande* och detta förvandlas till en bön för världen. Det har funnits få som haft denna gåva, att be för världen, som hl. Siluan, vilken bad för alla människor. Icke desto mindre är sådan bön ett ideal för varje kristen. Det får inte finnas plats för skandaler i en kristen själ. Tvärtom, så underligt det än må synas, måste *vi kristna skandalisera världen* med mildhet, barmhärtighet, saktmodighet och bön. På intet annat sätt.

F. Angel Velitchkov

HELGEDOM

Reliker som förvaras i altaret i Kristi Förklarings kyrka

Hl. Mitrofan av Voronezj (23 november/6 december)

Född 1623 (som Michail) i en prästfamilj i Vladimirtrakten. Sedan han blivit änklings vid 40 års ålder blev han munk i Zolotnikovklostret i närheten av Suzdal. 1663 vigdes han till prästmunk och tre år senare upphöjdes han till igumen i Kosmin-Jachromskijklostret.

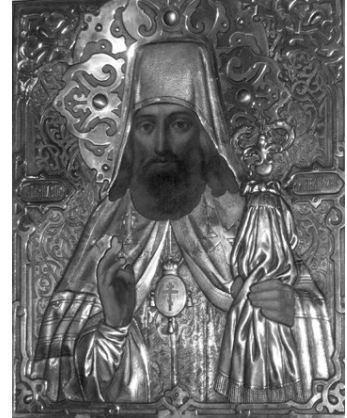
Då ett nytt stift inrättades i Voronezj vigdes han till biskop 1682. Under återstoden av sitt liv verkade han mot schismer och splittringar. Han hade särskild omsorg om fattiga, lidande, sjuka och fängslade. Kejsaren Peter den Store visade honom särskild välvilja och deltog personligen vid bärandet av hans kista då han avled 1705.

Upptäckten av hans oförgängliga relik 1718 och de tillfrisknanden som ägde rum i samband med dem övertygade slutligen alla om hans helighet. Senare, år 1883, överfördes högtidligen den helige Mitrofans relik till Bebudelsekatedralen i Voronezj.

Hl. Tichon av Zadonsk (13/26 augusti)

Född 1724 (som Timofej) i en fattig kyrkotjänarfamilj i byn Korotska (Valdajs län). Barn- och ungdomstiden förflöt i yttersta fattigdom. Efter att ha undgått att bli uttagen till soldat inträdde han i seminariet i Novgorod, där han sedermera blev föreståndare. Vissa särskilda omständigheter i livet fick honom att bli munk, och 1758 vigdes han under namnet Tichon. Året därpå utnämndes han till rektor för seminariet i Tver, där han föreläste i moralteologi.

1761, vid 37 års ålder, valdes Tichon på uppenbart ingripande uppifrån till biskop. Omkring två år var han vikarbiskop i Novgorod, sedan ledde han självständigt stiftet i Voronezj. Hans ihärdiga och hängivna arbete inverkade emellertid negativt på hans hälsa. Han anhöll om avsked och sina sista sexton år tillbringade han i tillbakadragenhet i klostret i Zadonsk. Han ägnade all sin tid åt bön, läsning av Bibeln, välgörenhet och författande av nyttig andlig läsning. Särskild popularitet fick en samling av korta predikningar. Han ägde även klarsyn och förmåga att uträtta underverk. Han avled den 13 augusti 1783. 63 år senare upptäcktes hans oförgängliga relikier och 1861 helgonförklarades han.

Hl. Ambrosius av Optina (10/23 oktober)

Den store starens schemaprästmunken Ambrosius föddes som Alexander 23 november 1812 i byn Stora Lipovitsa i guvernementet Tambov. Hans far var klockaren Michail Fjodorovitj.

När han hade fyllt 12 år sändes han till första klassen i Tambovs förberedande teologiska skola och 1830 inträdde han vid prästseminariet. Han var en god elev och gick ut seminariet men gick inte vidare, vare sig till den teologiska akademien eller till prästtjänst. Eftersom han i själen kände en särskild kallelse skyndade han inte att få någon särskild tjänst utan väntade liksom på Guds kallelse. En tid arbetade han som lärare i en familj och sedan i prästseminariet i Lipetsk. 1839 kom han till Optina, där klosterlivet blomstrade. 1840 ikläddes han munkdräkt och fördes till en skete. En tid var han tjänande broder till starets Lev, arbetade i bageriet och hjälpte kocken i köket. Efter starets Levs död blev han tjänande broder till starets Makarij. 1842 vigdes han till munk och fick namnet Ambrosius (efter Ambrosius av Milano). Härpå följde tjänst som diakon och efter ytterligare två år vigdes han till prästmunk (1845).

Fader Ambrosius hälsa började under dessa år att kraftigt vackla. Från 1846 till sommaren 1848 var hans hälsotillstånd så dåligt att han i cellen vigdes till schemamunk med bevarande av samma namn. Emellertid inträdde helt oväntat en vändning och med Guds hjälp började han tillfriskna. Tack vare starets Makarijs ledning lärde sig f. Ambrosius konsternas konst förnuftig bön. Starets Makarij förberedde gradvis en arvtagare, och när han avled kom f. Ambrosius att ta hans plats. Ytterligare två år senare blev han åter sjuk och hans hälsotillstånd blev allt sämre. Man kan svårligen föreställa sig hur han i sitt tillstånd dagligen kunde ta emot stora massor av människor och svara på tiotals brev. Guds nåd styrkte honom och var också källan till hans många andliga gåvor, bl a klarsyntheten.

Under hans sista levnadsår inrättades med hans välsignelse det Kazanska nunneklostret i byn Sjamordino inte långt från Optina, antalet nunnor uppgick till 500. Just

där avled starets Ambrosius den 10 oktober 1891. Genast efter hans död började det ske under, varvid han liksom i livet gav läkedom, råd och uppmanade till bot och bättring.

I november 1987 återlämnades Optina till Kyrkan. I juni 1988 helgonförklarades starets Ambrosius av ett lokalt kyrkomöte i den Ryska Ortodoxa kyrkan.

Nymartyren storfurstinnan Elisabeth (5/18 juli)

Storfurstinnan Elisabeth var syster till den sista ryska kejsarinnan Alexandra Fjodorovna. Deras mor, prinsessan Alice, var dotter till den engelska drottningen Viktoria. Storfurstinnan Elisabeth var djupt troende och försökte i sin uppfostran bibringa barnen gudstro och kärlek till nästan. Vid tjugo års ålder gifte hon sig med storfurst Sergej Alexandrovitj Romanov, bror till kejsar Alexander III, och kom så att flytta till Ryssland. Hon brukade ofta besöka gudstjänster i ortodoxa kyrkor, läste de heliga fädernas skrifter, bad till Gud och försökte leva i enlighet med Hans bud. Hon gjorde sådana framsteg i sitt andliga liv att hennes hjärta öppnades för sannheten i den ortodoxa tron och övergick så till ortodoxin från den protestantism i vilken hon var uppfostrad.

Hennes lugna liv avbröts emellertid genom hennes makes tragiska bortgång. Sergej Alexandrovitj dödades av terrorister med en bomb. Hennes sorg var stor, men i hjärtat fanns intet ont, och hon besökte mördaren i fängelset, gav honom ett evangelium och en ikon, uppmanade honom att ångra sig och ingrep själv inför tsaren för att han skulle benådas. Storfurstinnan beslöt att avsäga sig världen och helt viga sitt liv åt att tjäna Gud och nästan. Hon grundade ett hem till åminnelse av Marta och Maria där hon levde i askes tillsammans med några "korssystrar". De vårdade sjuka, hade omsorg om fattiga och skötte sårade under krigstider. När så revolutionen kom ville inflytelserika släktingar hjälpa henne att lämna Ryssland för att rädda henne undan bolsjevikerna, men hon beslöt att stanna i sitt andra fosterland och överlämnade sig i Guds händer. 1918 arresterades hon, och den 18 juli dödades hon. Hon knuffades tillsammans med några släktingar levande ned i ett schakt i närheten av staden Alapaevsk, varefter man kastade ned granater på dem. Tillsammans med henne omkom den trogna nunnan Varvara, som bolsjevikerna ville släppa, men hon beslöt att intill slutet stanna hos sin "matusjka" och tillsammans med henne lida martyrdöden. En bonde som bevittnade mordet uppgav att man ur schaktet hörde Kerubimsången sjungas...

När man återfann deras kroppar var de bådars högerhänder formade till att göra korstecken.

1921 överfördes delas relikier till Jerusalem och nedlades i Maria Magdalenakyrkan i Getsemane.

De heliga undergörarna i Kiev

Hl. Simon, biskop av Suzdal (10/23 maj)

Igumen i Rozjdestvenskijklostret i Vladimir, vigd till biskop av Vladimir och Suzdal 1214, avled 1226. Han efterlämnade berättelser om Grottklostret i Kiev och dess helgon.

Hl. Merkurij, den fastande (4/17 november)

Vän till hl. Paisij Velitjovskij, avled på 1300-talet. Hans kvarlevor vilar i Feodosijgrottorna i Kiev.

Hl. Avraam, den flitige (21 augusti/3 september)

Igumen i Grottklostret, avled i slutet av 1300-talet. Hans kvarlevor vilar i Antonijgrottorna..

Hl. Pavel, den lydige

I Grottklostret fanns två helgon med namnet Pavel den lydige. Den enes kvarlevor (från 1300-talet) vilar i Antonijgrottorna. Hans minne firas 21 september/ 4 oktober. Kvarlevorna av den andre Pavel den lydige vilar i Feodosijgrottorna. Hans minne firas den 10/23 september. Det är oklart från vilken av dem relikten i vårt altare härstammar.

Schemaarchimandrit Moisej (28 juli/10 augusti)

Troligen härstammar relikten från hl. Moisej undergöraren, som för att tygla sin kropp lät göra ett bälte av järn och ett kors som han bar. Redan under sin livstid åstadkom han under. Han avled på 1300-talet. Hans kvarlevor vilar i Feodosijgrottorna.

NYHETER FRÅN STIFTET**Sammanträde med Stiftsrådet 6 september 2006**

6 september sammanträdde Stiftsrådet under Ärkebiskop Gabriels ledning. Där behandlades följande frågor:

Vikarstiftet i Storbritannien

Ärkebiskop Gabriel redogjorde för de två pastoralresor som han företog under sommaren: till församlingen i Oxford 29-30 juli och i Nottingham den 27 augusti. Ärkebiskopen besökte åter Oxford den 28 augusti på Marie Himmelsfärds dag. I varje församling höll han gudstjänster och sammanträdde med prästerskap och församlingsmedlemmar. På det hela taget fick han ett varmt mottagande och mötena efterlämnade positiva intryck. Inom kort äger ett prästmöte rum, i vilket även deltar prästerskapet i Vikarstiftet. I London sammanträdde Ärkebiskop Gabriel med Ärkebiskop Grigorij, som leder det grekiska stiftet i Storbritannien och diskuterade med honom en del frågor som ännu inte fått sin slutliga lösning.

Biskop Vasilij redogjorde för tillståndet i Vikarstiftet idag, om dess kyrkliga liv och om det administrativa och juridiska läget. Tio präster och sex diakoner har beslutat att följa biskop Vasilij, dessa har alla genom ett beslut upptagits i Ärkestiftet som medlemmar i Vikarstiftet i Storbritannien. Dessa är fäderna Alexander Fortiropoulos, David Gilles, Patric Hudson, Edvin Hunt, John Lee, John Marks, Patric Redley, Alexander Williams, Nikanor Wilkins, Serafim Vantinnen-Newton, protodiakon Peter Scorrer, diakonerna Stefan Majkovskij, John Mjuster, Alexij Nesterjuk, Ian Tomsom och Ian Walils. En ny diakon, Konstantin Litvinenko vigdes i juni.

Biskop Vasilij meddelade också att han enligt föreskrifterna i brittisk lag hade föreslagit ledningen för Surozjstiftet (Moskvapatriarkatet) att inleda en process för att lösa diverse utestående tvister i godo, emellertid hade han ännu inte fått något svar.

Ärkebiskop Gabriel presenterade en förteckning över församlingar och kommuniteter som önskar ingå i Vikarstiftet. Stiftsrådet tillstyrkte att uppta dessa i Ärkestiftet. Det gäller sju församlingar (Clapham-London, Devon, Lewes, Norwich, Nottingham, Oxford och

Walsingham) och sju kommuniteter (Canterbury, Chesterfield, Central London, Saint Albans, Scunthorpe, Sheffield och Landisoul). Biskop Vasilij preciserade att somliga av dem tillämpar den gamla stilen, andra den nya. Gudstjänsterna förrättas såväl på kyrkoslaviska som på engelska.

Avslutningsvis pekade Ärkebiskopen på vikten av att lära känna och samarbeta med våra ortodoxa bröder och systrar i Storbritannien. Vi har, sade han, mycket gemensamt, i synnerhet en gemensam uppfattning av liturgiskt liv, gemensam form för kyrkosång, gemensamma band till den ryska andliga traditionen. Nu måste man se framåt, bygga upp och utveckla Vikarstiftet. Det är nödvändigt att stärka banden mellan församlingarna i Storbritannien och övriga Västeuropa. Han underströk särskilt vikten av att respektera andras åsikter, i synnerhet deras som kanske inte gillar den senaste tidens händelser, särskilt i de församlingar där konfliktsituationer ännu råder.

Biarritz

Under sommarmånaderna har församlingslivet gått sin gilla gång, prästen finns nu permanent i församlingen och gudstjänster hålls regelbundet. Känslorna har lagt sig till ro och en del medlemmar som hållit sig undan har nu återvänt till kyrkan. Med beklagande måste man dock konstatera att rättstvisten åter har tagits upp under sommaren: Moskvapatriarkatet har beslutat att "frivilligt såsom tredje person" ansluta sig till förre kyrkoherdens åtal mot den Ortodoxa församlingsföreningen i Biarritz (tillhörig vårt Ärkestift). Bakom denna "tredje person" står ingen annan än Ärkebiskopen av Korsun.

60-årsdagen av metropolit Evlogijs bortgång

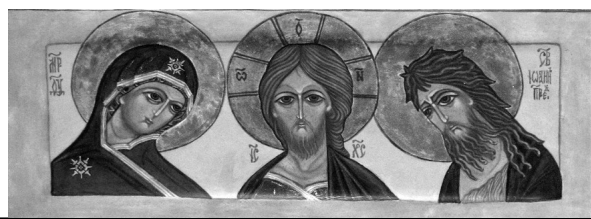
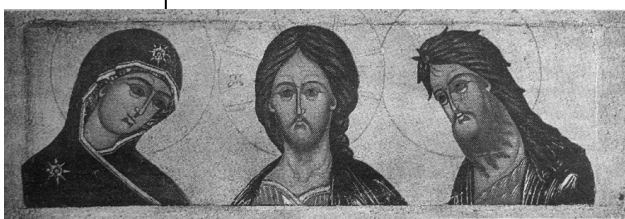
Lördagen den 7 oktober kl 1100 hålls i kryptan till Marie Himmelsfärds kyrka på kyrkogården i Sainte Genevieve des Bois en panihida vid metropolit Evlogijs grav. Samma dag kl 1500 hålls ett möte vid S:t Sergijs teologiska institut i Paris ett möte till metropolitens åminnelse med föredrag och en utställning med fotografier och historiska dokument. Under perioden oktober-december hålls även andra minnessammankomster, t ex i Paris, Nice, Toulouse, Bryssel och Deventer.

Trossamtal med nyanlända immigranter från Ryssland och Östeuropa

Serien av samtal som organiserats i Paris av Ärkestiftet återupptas under sista hälften av oktober. En lärargrupp under ledning av f. Wladimir Jagello planerar att utvidga arbetet i tre olika grupper.

Ärkebiskop Gabriels besök i Konstantinopel

28 september till 1 oktober företog Ärkebiskop Gabriel en resa till det Ekumeniska Patriarkatet i Konstantinopel, åtföljd av stiftssekreteraren, prof. M.A. Sollogoub. Den 28 september mottogs de båda av den Ekumeniske Patriarken Barolomeos I och medlemmar av den Heliga Synoden. Påföljande dag hade de möten med medlemmar av Synodens kommission för utrikesstiften, varpå följde ett privat samtal med Patriarken. Den 30 september närvar de vid de högtidliga mottagningen för den Tjeckiska och Slovakiska Ortodoxa Kyrkans nya överhuvud, Ärkebiskop Christofor av Prag, som besökte Fanar för första gången. Den 1 oktober deltog Ärkebiskop Gabriel i liturgin som celebrerades av den Ekumeniske Patriarken i S:t Georgskyrkan i Fanar, tillsammans med Prags ärkebiskop och andra ärkebiskopar från patriarkatet som hade infunnit sig i Konstantinopel.

HISTORIEN OM DEN GAMLA OCH NYA DEESISIKONEN

Den 22 augusti, apostel Matiasdag överlämnade medlemmarna i vår församling Rurik och Ekaterina Zajtsevskij som gåva en något ovanlig ikon, Deesis, målad på en avlång bräda med måtten ca 40X15. Det rör sig om en samtida kopia av ett äldre original. Ikonens festdag är 10/23 september sedan 1500-talet.

De båda ikonernas historia är mycket intressant och sammanhänger med vår församlings nutida historia. Den är till och med beskriven i Svenska Dagbladet av den 14 mars 2003.

I slutet av 80-talet, kanske 1987, fick vår dåvarande kyrkoherde, salig i åminnelse, 1500-talsikonen "Deesis" som en värdefull gåva från en gammal församlingsmedlem, som en del kanske ännu minns: Irina Silverberg. Själv hade hon köpt den hos Aronowitsch, en känd antikvitetshandlare någon gång på 1970-talet. Många år förflöt och ikonerna hängde bland många andra i församlingens kansli. I slutet av mars 2003 anordnades en ikonutställning på Nationalmuseet i Stockholm - en begivenhet i huvudstadens kulturliv. Där visades 320 ikoner. Vid årets början, redan tre månader före utställningens början, fick f. Matias som julklapp den nyss utkomna boken "Ikoner" av bokens författare, Ulf Abel, chef för museets ikonografiska avdelning. När f. Matias började bläddra i boken gjorde han en överraskande upptäckt: på en sida fick han se en svart-vit reproduktion av just "Deesis" med uppgiften "stulen från Nationalmuseum 6 november 1962". Batjusjka ringde omedelbart till museet och meddelade att ikonerna fanns hos honom i kyrkans lokaler och att han ville lämna den till museet. På utställningen hängde den sedan på plats.

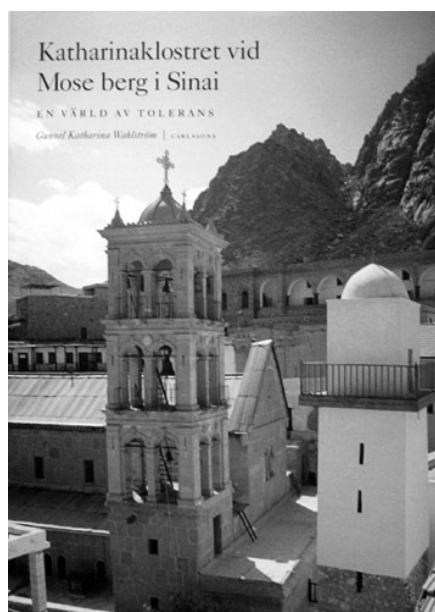
Den samtida kopian som Rurik Zajtsevskij skänkte oss påbörjades helt nyligen. Den finns ingen exakt uppgift om vem som påbörjade den, kanske hans far Igor Zajtsevskij. Det är också möjligt att Irina Silverberg själv började måla den, hon var nära vän till Zajtsevskijs. Hur som helst, 2004 när hon gick bort, var ikonerna ännu inte färdiga. Arbetet slutfördes av Marina von Flittner, Irinas systerdotter, som nu bor i Finland. Det var hon, som tillsammans med sin kusin Bobby Bastamov, Irina Silverbergs son, vände sig till Rurik Zajtsevskij och bad honom överlämna ikonerna som gåva till Irinas minne. Det var Guds vilja att denna "Deesis" i alla fall skulle finnas i Kristi Förklarings församling.

NYHETER FRÅN PROSTERIET

**75-ÅRSJUBILEUM FÖR
HL. NIKOLAJS FÖRSAMLING I OSLO (1931-2006)**

I slutet av oktober kommer Ärkebiskop Gabriel och företrädare för det skandinaviska prostriet till Oslo för att fira den ortodoxa församlingens 75-årsjubileum tillsammans med kyrkoherden, archimandrit Johannes, som också är prost för Skandinavien ortodoxa församlingar i vårt stift. Den 27 oktober kl. 19 berättar f. Johannes om församlingens historia i Majorstua kirke. Församlingens hedersmedlem Viktor Rodvik berättar sina hågkomster och därefter ger kyrkokören en konsert. Lördagen den 28 oktober kl 10 firar ärkebiskopen tillsammans med f. Johannes och det övriga prästerskapet den Gudomliga liturgin och därvid ihågkoms församlingens grundare.

NYA BÖCKER

”I Sinai vid Moseberg ligger det äldsta kristna klostret i världen, uppfört redan på 500-talet då kristendomen var tämligen ny. De femton meter höga murarna omsluter klenoder från kristendomens historia. Vid klostret växer Mose brinnande buske med flertusenåriga rötter ner i jorden och historien. Katharinaklostret är en värld i sig; en värld av tolerans.”

Katharinaklostret i Sinai – avlägset och nära

Den 12 oktober presenterades i Medelhavsmuseet i Stockholm Gunnel Katharina Wahlströms nya bok “Katharinaklostret vid Moseberget i Sinai – en värld av tolerans” i samarbete med Carlsson bokförlag. Läsaren får i den lära känna inte bara strängt historiska och vetenskapliga fakta utan även levande ortodox andlighet och estetik.

Författaren, som själv är ortodox, ger på samma gång mycket fascinerande såväl sina iakttagelser som journalist och författare som sin personliga andliga erfarenhet i förbindelse med klostret. På bokens sidor visar klostret sin allra mest äkta sida, både gammalt och ungt, både avlägset och nära.

För mer information: www.carlssonbokforlag.se

VÅRT LIV

Mottagen i Ortodoxin:

Erik Söderberg**Dop:****Alexandre**, son till Olof Lars och Anastasia Westman**Julia**, dotter till Karl Henrik och Antonina Merling**Georgij**, son till Christian Kamil och Nadezjda Vojnova**Kristina**, dotter till Erik Nazibov och Diana Makieva**Mikael**, son till Alexej och Natalia Korolev**Maria**, dotter till Alexej och Natalia Korolev**Tomas**, son till Jusuf och Seble Mohamed**Nikolai**, son till Eugenij och Sila Dobrov**Alexandra**, dotter till Per-Olof Nilson och Svetlana Tchuhleb**Nikolai**, son till Alexander och Alena Lozakovitch**Daniel**, son till Roman och Oksana Bidbajrov**Iohann**, son till Henrik och Margarita Björkman**Tichon**, son till Svetlana Alexandrovna Lipartia**Vigsel:****Erik och Tatjana Söderberg***VI ÖNSKAR MÅNGA LYCKOSAMMA ÅR!***Begravningar:**

Överdiakon George Karlsson

Olga von Stahl-Khan, född 1932 r. – Skogkyrkogården, kv 18

IN MEMORIAM**Överdiakon f. George Karlsson**

Fader George, Hans George Karlsson, avled den 3 augusti 2006 I sitt hem I Örebro, 66 år gammal. Fader George vigdes till läsare 1978, diakonvigdes 1991 och upphöjdes år 2002 till protodiakon. Ända sedan han upptogs i kyrkan 1974 förblev han en trogen och hängiven tjänare i heliga Annas ortodoxa kyrka i Eskilstuna.

Hans utbildningar och examina var många inom olika omraden. Jämsides med sin diakontjänst tjänstgjorde han som lärare vid Örebro högskola i bl.a. ekonomi och företagsledning.

Hans tjänst som diakon visade gott prov på lojalitet och ansvarskännande för församlings verksamheten. Hans värdiga stil och hans språkkunskaper var väl omvittnade. En trogen tjänare i Herrens jordiska vingård har upphöjts till den himmelska tjänsten. Evig åminnelse!

Med sorg och saknad *fader Ignatius Ek*